

LBRIS

We know
books

Meg Mason și-a început cariera în Londra, la *Financial Times* și *The Times*. Articolele ei au apărut în *The Sunday Times*, *The Sydney Morning Herald* și *The Sunday Telegraph*. A scris proză umoristică pentru revistele *The New Yorker* și *Sunday Style*, articole pentru *GQ* și *Inside Out*, și a colaborat la revistele *Vogue*, *ELLE* și *Marie Claire*. Primul său roman, *You Be Mother*, a apărut în 2017, fiind urmat, în 2020, de *Suferință și extaz* (*Sorrow and Bliss*). Trăiește în Sydney, împreună cu soțul și cele două fiice.

MEG MASON

SUFERINȚĂ

ȘI EXTAZ

Traducere din limba engleză și note
NADINA VIȘAN

LITERA
București

Aflați la o nuntă, la scurtă vreme după propria noastră nuntă, l-am urmat pe Patrick, traversând marea de invitați adunați la recepție, până la o femeie care stătea singură deoparte.

Patrick mi-a spus că în loc să îi tot arunc priviri din cinci în cinci minute și să-mi plâng de milă, mai bine m-aș duce la ea și i-aș spune că-mi place pălăria pe care o poartă.

– Chiar dacă de fapt nu-mi place?

„Păi sigur că da, Martha“, mi-a spus el.

– Oricum ție nu-ți place nimic. Haide.

Femeia tocmai luase un antreu de pe tava unui chelner și îl băga în gură când ne-a văzut venind spre ea. În momentul ăla și-a dat seama că antreul era prea mare ca să poată fi băgat complet în gură. În timp ce ne apropiam, și-a coborât bărbia și a încercat să-și mascheze cu paharul și șervețelul mai întâi încercarea de a înghiți repede și apoi de a scuipa antreul din gură. Deși Patrick s-a prezentat într-un mod foarte clar, ea a răspuns cu niște mormăieli pe care nici unul dintre noi nu le-a putut desluși. Pentru că părea jenată rău, m-am apucat să vorbesc de parcă aveam la dispoziție un singur minut în care să-mi expun părerea despre pălăriile de damă.

Femeia mi-a punctat vorbele cu o serie de înclinări ale capului și, de îndată ce a fost capabilă, ne-a întrebat unde

locuim și cu ce ne ocupăm și dacă greșea când spunea că părem căsătoriți și de când suntem căsătoriți și cum ne-am cunoscut, iar cantitatea și rapiditatea întrebărilor ei aveau menirea de a ne distra atenția de la bucățica pe jumătate mâncată care acum zăcea pe un șervețel unsuros în palma ei. În timp ce îi răspundeam, se tot uita peste capul meu, căutând un loc în care s-o depoziteze; după ce am terminat, mi-a spus că e posibil să nu fi înțeles prea bine ce voiam să spun când am zis că Patrick și cu mine nu ne-am cunoscut, pentru că el „fusese întotdeauna prin preajmă“.

M-am întors să mă uit și eu la soțul meu, care în acea clipă tocmai încerca să scoată cu degetul o invizibilă scamă din pahar, după care m-am întors către tipă și i-am spus că Patrick seamănă foarte bine cu canapeaua pe care o aveam acasă când eram mică.

– Era pur și simplu acolo. Nu te întrebai de unde o fi venit pentru că nu-ți puteai aduce aminte vreun moment în care să nu fi fost acolo. Chiar și-acum tot acolo este, nu se gândește nimeni prea mult la ea. Deși, presupun, am continuat eu, pentru că femeia nu părea dornică să zică nimic, dacă mi-aș pune capul la contribuție, probabil că aș putea face o listă cu toate imperfecțiunile ei. Și motivul pentru care există ele.

Patrick a spus că din păcate așa este.

– Martha e în stare să-ți facă imediat un inventar al defectelor mele.

Femeia a râs, după care a aruncat o scurtă privire la poșeta care-i atârna pe braț de o baretă scurtă, de parcă ar fi vrut să-i cântărească meritele de posibil loc de depozitare.

– Bine, cine mai vrea ceva de băut?

Patrick și-a îndreptat ambele degete arătătoare spre mine și a mimat apăsarea unor trăgace invizibile cu degetele mari.

– Martha, știu că n-ai să spui nu, a zis el, făcând apoi un semn întrebător către paharul femeii. Aceasta l-a lăsat să i-l ia din mână, iar el a spus: Vrei să te scap și de aia?

Femeia a zâmbit, iar pe fața ei se vedea că îi vine să plângă de ușurare că o scapă de antreu.

După ce a plecat Patrick, mi-a zis:

– Cred că îți dai seama ce norocoasă ești că ai pus mâna pe un asemenea bărbat.

Am încuviințat, bineînțeles, și m-am gândit că i-aș putea explica și neajunsurile situației de a fi căsătorit cu cineva pe care toată lumea îl crede cumsecade, dar m-am mulțumit să o întreb de unde are pălăria aia grozavă și să-l aștept pe Patrick să vină înapoi.

După acest episod, canapeaua a rămas răspunsul nostru stas ori de câte ori ne punea cineva întrebarea cum ne-am cunoscut. Am repetat răspunsul ăsta opt ani de zile, cu foarte puține variații.

Și toată lumea râdea de mama focului.

*

Există un GIF intitulat „Prințul William o întrebă pe Kate dacă vrea ceva de băut“. Mi l-a trimis soră-mea odată în telefon. Comentariul ei a fost: „Îmi vine să plâng de încântare!“

Cei doi sunt la o recepție. William e îmbrăcat în frac. Îi face semn lui Kate din celălalt capăt al camerei,

mimând un pahar întors cu susul în jos, apoi arătând spre ea cu degetul.

„Gestul ăla“, a scris soră-mea. „Seamănă leit cu ce face Patrick. La propriu.“

I-am răspuns: „Leit-poleit. La figurat“.

Apoi ea mi-a trimis un emoticon în care se dau ochii peste cap, unul cu un pahar de șampanie și unul cu degetul arătător.

În ziua în care m-am mutat înapoi acasă la ai mei, am descoperit GIF-ul ăla din nou.

Și l-am revăzut de 5 000 de ori.

*

Pe soră-mea o cheamă Ingrid. E cu cînșpe luni mai mică decât mine și e căsătorită cu un tip pe care l-a cunoscut pentru că s-a nimerit să cadă exact în fața casei lui când scotea el gunoiul afară. E însărcinată cu al patrulea copil; când mi-a dat mesaj să-mi spună că tot băiat este, mi-a trimis un emoticon cu vânăță, unul cu cireșe și unul cu foarfeca deschisă. Și-a scris: „Îl duc pe Hamish la doctor să-i taie ce-i de tăiat, la modul cât se poate de ne-figurat“.

Când eram mici, lumea credea că suntem gemene. O băteam mereu la cap pe mama să ne lase să ne îmbrăcăm la fel, dar mama zicea nu. Și Ingrid a întrebat-o: „Da' de ce nu ne lași?“

„Pentru că o să zică lumea că a fost ideea mea...“ a răspuns ea, măsurând cu privirea camera în care eram la momentul acela. „Și nimic de-aici n-a fost ideea mea.“

Mai târziu, când eram deja la pubertate, mama a spus că, din moment ce era evident că Ingrid era aia care avea piept, măcar creier să moștenesc. Am întrebat-o ce era

de preferat. A spus că cel mai bine e să le ai ori pe amândouă, ori nici una; că una fără cealaltă este invariabil o nenorocire.

Arătăm la fel și acum, eu și soră-mea. Avem maxilarul la fel de pătrat, cam prea pătrat, dar dacă e s-o credem pe mama, ne stă bine și așa. Avem un păr cu tendințe spre lățoșenie, purtat lung, cu aceeași culoare blonzie până am împlinit eu treizeci și nouă de ani și mi-am dat seama într-o bună dimineață că n-am cum să opresc venirea celui de-al patruzecilea. În după-amiaza aia m-am dus și l-am tăiat până la marginea falcii mele pătrătoase, după care m-am dus acasă și l-am deschis la culoare cu vopsea de la supermarket. Exact atunci a apărut și Ingrid care a folosit restul de vopsea. Amândouă ne chinuim de-atunci să-l decolorăm. Ingrid spune că era mai simplu să mai turnăm un plod.

De mică mi-am dat seama că, deși semănăm mult, lumea crede că Ingrid e mai frumoasă decât mine. I-am spus asta tatei odată. El mi-a răspuns: „Poate că o să le ia ochii la început. Dar după aia la tine o să le rămână privirea“.

*

În mașină, întorcându-ne de la ultima petrecere la care am fost cu Patrick, am spus:

– Când faci gestul acela cu degetul îmi vine să te împușc pe bune. Aveam vocea uscată și rea și mi-a fost silă de mine... și de Patrick când mi-a răspuns: „Ce drăguț, mersi“, pe o voce complet albă. Nu vreau să te împușc direct în față. Poate mai mult așa, o împușcătură de

avertisment, în genunchi, sau într-un loc care să nu te împiedice să te duci la serviciu.

Mi-a spus că-i bine de știut și a băgat adresa noastră în Google Maps.

Locuiam în Oxford, în aceeași casă, de șapte ani.

I-am menționat asta. El n-a spus nimic, iar eu l-am privit cum stătea pe scaunul șoferului, așteptând calm să se subțieze traficul.

–Acu' faci mutra aia.

–Știi ce, Martha? Ce-ar fi să nu vorbim deloc până ajungem acasă?

Și-a scos telefonul din suport și l-a băgat fără o vorbă în torpedou.

Eu am răspuns nu știu ce, după care m-am aplecat și am dat radiatorul la maximum. Când s-a făcut înăbușitor în mașină, l-am închis și am deschis larg fereastra. Era pe ea o pojghiță de gheață care a scos un fel de hârșcâit când am coborât-o.

Era o glumă de-a noastră, când spuneam că în toate cele trec de la o extremă la alta și că el trăiește liniștit exact pe linia de mijloc. Înainte să ies din mașină, i-am spus:

–Vezi că e aprinsă lumina aia portocalie.

Patrick mi-a spus că urma să schimbe uleiul a doua zi, a închis mașina și a intrat în casă fără să m-aștepte.

*

Luaserăm casa cu chirie la început, pentru că ne gândeam că poate n-o să meargă treburile și o să mă hotărâsc să mă întorc la Londra. Patrick sugerase Oxford pentru că acolo mergea el la universitate și s-a gândit că, față de alte locuri, de alte orașe în care fac oamenii naveta, acolo mi-ar

fi mai ușor să îmi fac prieteni. Am prelungit contractul de închiriere cu șase luni de paisprezece ori, de parcă treburile ar fi putut să nu mai meargă bine dintr-o clipă în alta.

Agentul imobiliar ne-a spus că era o reședință directorială, dintr-o zonă cu locuințe directoriale, și că prin urmare era perfectă pentru noi – deși nici unul dintre noi nu era director. Unul din noi este specialist consultant pentru terapie intensivă. Unul din noi scrie o rubrică culinară amuzantă pentru revista *Waitrose* și a avut o perioadă când s-a dat pe Google căutând „Prețul unei nopți la Clinica Priory“ în timp ce soțul îi era plecat la serviciu.

Dimensiunea directorială a casei se manifesta, în termeni fizici, printr-o mochetă căcănie și o multitudine de prize speciale, iar în termeni personali, printr-un permanent sentiment de stânjeneală când mă aflam singură acolo. O cămăruță de la etaj era singura care nu mă făcea să mă simt de parcă mă pândeau mereu cineva din spate, pentru că era mică și la fereastra ei era un platan.

În timpul verii, acesta ascundea restul de reședințe directoriale identice de pe cealaltă parte a acelei fundături. Iar toamna, frunzele lui uscate intrau aduse de vânt înăuntru și mai îndulceau culoarea mochetei. Cămăruța aceea era locul unde lucram, chiar dacă scrisul se poate face oriunde, după cum mi se aducea mereu aminte de către străini la chermeze.

Redactorul rubricii mele culinare îmi trimitea mesaje de genul: „nu înțeleg aici referința“ și „reformulează dacă se poate“. Folosea *track changes*. Eu apăsam *Accept, Accept, Accept*. Iar după ce reușea să elimine toate glu-mele, nu rămânea din ea decât o simplă rubrică despre

mâncare. Potrivit platformei LinkedIn, redactorul meu e născut în 1995.

*

Petrecerea de la care ne întorceam era pentru aniversarea mea de 40 de ani.

Patrick o organizase singur pentru că îi spusese că nu mă simt în stare să o sărbătoresc.

Iar el mi-a spus:

– Trebuie să ne repezim asupra zilei.

– Nu zău...

Odată, mai demult, ascultaserăm un podcast în timp ce mergeam cu trenul, la aceeași pereche de căști. Patrick își împăturise puloverul pe post de pernă, ca să îmi sprijin capul de umărul lui. Erau discurile pe care le-ar fi luat cu el pe o insulă pustie arhiepiscopul de Canterbury. În care povestea cum și-a pierdut primul născut într-un accident de mașină cu mult timp în urmă.

Prezentatorul l-a întrebat dacă reușise să se împace cu gândul. El i-a răspuns că atunci când veneau aniversarea, Crăciunul, ziua copilei, învățase că trebuie să te repezi asupra zilei „înainte să se repeadă ziua asupra ta“.

Iar Patrick se năpustise ca un uliu asupra acestui principiu. Începuse să-l folosească tot timpul. L-a spus până și atunci când își călca hainele înainte de petrecere.

Eu stăteam în pat și mă uitam la o emisiune culinară pe laptop, un episod mai vechi pe care-l mai văzusem. Unul dintre concurenți furase din frigider prăjitura Alaska¹

¹ Prăjitură din blat de tort, dulceață de zmeură, înghețată de vanilie și beza

a altui concurent și o lăsase afară să se topească. Ajunsesse pe prima pagină a ziarelor: un sabotor la emisiunea măștrilor culinari.

Când au difuzat episodul prima dată, Ingrid mi-a trimis un mesaj în care spunea că era clar că cineva distrusese intenționat prăjitura Alaska și că va lua cu ea în mormânt lucrul ăsta. Eu i-am răspuns că nu-s complet convinsă. La care ea mi-a trimis două emoticoane, unul cu un tort și celălalt cu o mașină de poliție.

După ce și-a terminat de călcat cămașa, Patrick a venit și s-a așezat lângă mine pe pat și m-a privit cum mă uit la emisiune.

– Știi, trebuie să...

Am apăsat pe bara de spațiu.

– Patrick, chiar nu cred că e cazul să aplicăm metoda episcopului Fârlifus de data asta. Nu-i decât o zi de naștere. N-a murit nimeni.

– Păi încercam și eu să te încurajez.

– OK.

Am apăsat pe tastă din nou.

N-a trecut mult și m-a atenționat că este aproape fără un sfert.

– N-ar trebui să te îmbraci? Normal ar fi să ajungem primii acolo. Martha?

Am închis capacul laptopului.

– Și ce-are dacă vin îmbrăcată așa cum sunt?

Aveam niște colanți, un pulover lung și nu mai știu ce pe dedesubt. Am ridicat privirea și mi-am dat seama că îl rănise.

– Îmi pare rău, sincer, îmi pare rău.